

Onze Vogels

61e jaargang no.11, november 2000

maandblad van de nederlandse bond van vogelliefhebbers

De uitgebreide familie van de.....

De steenhoenderfamilie bestaat uit een negental soorten, die een groot gebied in Afrika, Azië en Europa bestrijkt. De Chukarpatrijs beslaat wellicht het grootste gebied van alle steenpatrijzen met een veertiental ondersoorten. De kweker heeft het liefst een onverwant stel van dezelfde ondersoort in zijn bezit, zodat er geen kruisingen kunnen plaatsvinden. Dat is in het verleden totaal uit de hand gelopen, omdat men geen idee ervan had welke ondersoort bij elkaar gezet diende te worden. Het gevolg is dat men vrijwel geen wijs kan worden over de juistheid van een bepaalde ondersoort.

Daarom lijkt het mij het beste mijn handen niet te branden aan deze problematische vogel en als eerste de Barbarijnse patrijs aan u voor te stellen.

Latijns: *Alectoris barbara*.

Engels: *Barbary Partridge*.

Duits: *Klippenhuhn*.

Zijn woongebied ligt in Noord-Afrika, zuidwaarts in Marokko en Mauretanië en Sardinië. In Zuid-Spanje is hij reeds lang ingeburgerd. Er zijn vier ondersoorten bekend. Het gebied waar de Barbarijnse patrijs te vinden is, zijn de steppen en halfwoestijnen gelegen op verschillende hoogtes. In het Atlasgebergte zijn ze te vinden op een hoogte van zeker 3000 m. Ze komen in totaal verschillende terreinen voor: op citrusplantages in Marokko, braakliggende terreinen en zelfs in duinlandschappen. Op Tenerife worden ze meedogenloos bejaagd. Ze hebben zich teruggetrokken in de meest onbegaanbare bergen en kloven van dit eiland. Om een paar samen te stellen moet u ervan uitgaan de vogels van te voren te seksen, omdat beide geslachten vrijwel geen onderscheid in hun verenkleed vertonen. Het is aan te raden ze rijkelijk van proteïne te voorzien, voordat het wijfje met het leggen van eieren gaat beginnen. Meelwormen is een geschikte voeding. Vooral een eiwitrijk

universeelvoer, aangevuld desnoods met wat vitamines, zorgen ervoor dat ze in perfecte conditie aan de voortplanting kunnen beginnen.

Het legsel bestaat uit 10 tot 14 eieren, die als alles goed verloopt na ongeveer 25 dagen uitkomen. Van de steenpatrijs, *Alectoris graeca*, is bekend dat het wijfje aan een volgend legsel begint, zodra ze het legsel heeft geproduceerd, zodat pa en ma gelijktijdig een legsel uitbroeden. Ze zorgen dus in één jaar voor een rijk

nakomelingschap. In de natuur zijn er nogal wat belagers die op de loer liggen voor zo'n mals hapje. Zo'n grote schare is moeilijk effectief te beschermen. Hoewel de twee legsels zich na de geboorte samenvoegen, blijft het een heksen-toer om ze alle naar de volwassenheid te leiden. Daarvoor zijn er teveel kapers op de kust. Daar moeten wij niet al te moeilijk over doen, want juist door de grote legsels kan er best een aderlating plaatsvinden. Ondanks het gevaar van eksters, gaaien en roofvogels en bovendien de bejaging door de mens weet de steenpatrijs zich in Europa te handhaven en zich te vermeerderen.

Wij zijn even onze Barbarijnse patrijs uit het oog verloren, maar wij nemen nu de draad weer op. Zoals gezegd leeft deze soort in de meest onbegaanbare terreinen in zijn leefgebied. Op het heetst van de dag houden zij hun siësta in de schaduw van struiken of onder overhangende rotsblokken. Zij vertonen een totaal ander gedrag dan de overige soorten van de familie door die middagpauze langer te houden dan de andere familieleden doen. Door de kleur en hun gedrag is de Barbarijnse patrijs tevens de meest afwijkende soort. Ook bij deze patrijs bestaat de mogelijkheid dat het wijfje op een opmerkelijke plaats een tweede legsel produceert en dit zelf broedt. Maar hiervoor zijn nog geen definitieve bewijzen. De vogelliefheb-

.. Steenhoenders

ber moet er wel op bedacht zijn dat de Barbarijnse patrijs in een vorstvrije ruimte de winter dient door te brengen. Wanneer u het voorgaande goed hebt gelezen, is het u wel duidelijk.

De Philby steenhoen mag zeker niet ontbreken in de familie van de steenhoenders, al was het alleen maar door zijn vrij unieke voorkomen, zowel in de natuur als in de volière bij de liefhebber.

Latijns: *Alectoris philbyi*.

Engels: *Philby's Rock Partridge*.

Duits: *Philby Steinhuhn*.

Zijn woongebied ligt in Zuid-Arabië, zuidwaarts tot aan het Asirgebergte. Men vermoedt dat hij ook in Jemen voorkomt, maar dat kan men niet met zekerheid zeggen. Hun grote voorkeur gaat uit naar droge, warme gebieden. Die schijnen in Zuid-Arabië voldoende aanwezig te zijn. Tegen een vochtig en koud klimaat zijn ze niet bestand. U doet er goed aan met deze omstandigheid rekening te houden en hun het leefklimaat te geven dat zo veel mogelijk met hun oorspronkelijk leefgebied overeenkomt.

De dagelijkse kost bestaat uit rijpe en halfrijpe graszaden. Daarbij versmaden ze ook niet de sappige loten van de verschillende plantendelen. Zoals hoenders eigen pikken ze de zaden van de bodem en woelen met hun stevige poten de grond om. Tegelijkertijd verschijnen dan ook insecten

aan de oppervlakte die met gretigheid genuttigd worden.

Het legsel bestaat uit 5 tot 8 eieren, waarvan de ondergrond grauwbruin gekleurd is en spaarzaam bedekt met roodachtigbruin gekleurde stippen. De broedduur bedraagt ongeveer 24 dagen. Zolang het wijfje de eieren bebroedt, houdt de man de wacht op een verhoogde steenpost vanwaar hij de omgeving goed kan overzien. Of hij zijn paringsdrift ook met andere wijfjes uitleeft, is niet bekend. Ver na de broedtijd als de jongen al zelfstandig zijn, vormen er zich soms groepen

van 40 tot 60 individuen die gezamenlijk de winter trachten door te komen. Helaas zijn de laatste tijd maar weinig van deze fraaie vogels in zendingen ons land binnen gekomen. Gezien de laatste stand van de wetenschap over voeding en de mogelijkheid ze een aangepast verblijf te verschaffen lijkt het mij geen heksentoer om in de toekomst een goed potentieel aan nakomelingen op te bouwen.

*Tekst en foto's: Cees Scholtz
Gefotografeerd bij de heren
Hey en de Geus.*

Over kanaries gesproken

Laten we hem verdwijnen of moet hij blijven?

De Spanish timbradozangkanarie

In navolging van de the Spanish Timbrado Society of America bedacht ik dat het wellicht leuk was een dergelijk initiatief in Nederland te nemen. Waarom? Welnu dat wil ik graag aan u kwijt.

Ik kweek nu een zestal jaren de timbrado en ben bijzonder gefascineerd door de enthousiaste zang van deze levendige zangkanarie. De schoonheid van zijn lied en het (Spaans) temperament waarmee zijn lied gebracht wordt is boeiend en geen moment verlies je de aandacht bij het af luisteren van zijn zang. De snelle wisseling van de toeren en de bijzondere combinatie daartussen, maar in het bijzonder de prettige toonsoorten zijn een streling voor het oor. "Als de schoonheid van een bloem" wordt de zang in de Spaanse standaard omschreven en ik moet u eerlijk zeggen, er is geen enkele overdrijving daarmee.

Het kweken met deze zanger is een dankbare zaak omdat er geen noemenswaardige problemen zijn waarmee de liefhebber rekening mee moet houden. Gewoon een "lekkere" kanarie om mee te kweken. Tien jongen per koppel is geen uitzondering. Ik zal de zang niet beschrijven, maar de liefhebber kan dit bij het bondsbureau opvragen, want ze zijn kort geleden opnieuw beschreven door de pionier op dit gebied in Nederland, H. Koster uit Boxmeer.

Bij het bouwen van de internetsite ter meerdere eer en glorie van de timbrado in Nederland heb ik contact ge-

zocht met o.a. de heren Koster en Ruiter uit Voorburg (beide COM-keurmeesters) en hen van mijn idee op de hoogte gebracht. Hoewel het natuurlijk een ieder vrij staat allerlei informatie op internet te plaatsen, heb ik ook contact gehad met de 'president' van 'the Spanish Timbrado Society of America', Alberto Burios, die mij mededeelde dat hij het initiatief zou toejuichen. Na een korte testperiode en tips van bezoekers van de site heb ik kortgeleden de gehele site opnieuw voorzien van een nieuwe 'out fit'. Ik krijg inmiddels lovende kritieken op de site. Het bezoekersaantal is misschien niet sensationeel, maar daar gaat het niet echt om. Het is de bedoeling zo veel mogelijk gegevens over de timbrado te plaatsen, zodat het voor een ieder toegankelijk wordt. Er zijn diverse links naar internationale sites met fotomateriaal maar ook met goede zangvoorbeelden.

Het samenstellen van een kwekerslijst is een minder makkelijke zaak. Een lijst met zeven of acht kwekers staat nu op de site, maar ik zou deze graag uitgebreid zien, omdat het natuurlijk niet eenvoudig is vers bloed te krijgen voor de verdere kweek met deze schitterende zangvogel. Binnenkort zal het misschien nodig zijn een gezamenlijk kweekprogramma op te zetten om te kunnen waarborgen dat

de kleine kern van timbradoliefhebbers toch voorzien worden van goed (onverwant) kweekmateriaal.

Hierbij wil ik dan ook elke timbradoliefhebber oproepen zich te melden om de kwekerslijst te completeren. Weet u een liefhebber die misschien geen computer heeft of niet op het internet kan komen, dan kunt u ook telefonisch met mij contact opnemen. Het is allemaal kosteloos en absoluut vrijblijvend.

Laten we er met zijn allen alles aan doen om de timbrado te behouden, want anders zie ik op niet al te lange termijn de zeer bijzondere zang verdwijnen van de toch al zo schaarse timbrado zangkanariekeuringen in het land.

<http://timbrado.cjb.nl/>

E-mail: timbrado@canary.tmfweb.nl

Wilt u een demonstratie met deze mooie zanger?

Laat dat ook even weten dan kunnen we het zeer beslist regelen.

Theo Beerenfenger
Webmaster
070 - 4445240

Nogmaals: Stip bij jonge kanaries

Het artikel "stip bij jonge kanaries" in Onze Vogels no.3 van maart 2000 leverde erg veel reacties op. Dit probleem komt blijkbaar erg veel voor.

Voor alle duidelijkheid nog even het volgende: van galstuwings door de liefhebbers stip genoemd- is sprake, als bij het juist geboren vogeltje bij de rechterpootinplant één donkere stip te zien is. Zijn er meerdere puntjes op verschillende andere plaatsen op de buik te zien, dan wijst dat niet op galstuwings.

Om een probleem op te lossen moet eerst de oorzaak worden vastgesteld en vervolgens dient deze te worden weggenomen, maar voor zover mij bekend is de oorzaak van stip nog niet met zekerheid vastgesteld. Daarin schuilt dus een moeilijkheid: preventief gericht tegen stip wat ondernemen kan niet. Experimenteel wat uitproberen kan wel, maar of dit ook succesvol zal zijn, is de vraag. Toch blijken daarmee veel liefhebbers bezig te zijn. Zoals gesteld veel reacties op genoemd artikel en ik sluit niet uit dat er tips bij zitten die wat positiefs kunnen brengen.

Veel liefhebbers die beelden, hadden praktijkervaring met stip, echter niet allemaal. Het is m.i. ook belangrijk te weten, hoe die probleemloze groep werkt.

Vrijwel iedereen denkt dat het probleem veroorzaakt wordt door onjuiste voeding. Daarbij valt sterk op dat liefhebbers die gerantsoeneerd de zaadmengeling verstrekken en erop toezien dat alles wordt opgenomen, daarnaast niet overvloediger dan de voorgeschreven hoeveelheden eivoer van een fabrieksproduct verstrekken, zeer weinig of vrijwel geen last van stip hadden. Verschillende merken zaadmengeling alsmede diverse merken eivoer werden daarbij genoemd.

De conclusie mag m.i. dan zijn dat de fabrikanten van vogelvoerders goede, gezonde samenstellingen leveren. Wij liefhebbers kunnen fabriekssamenstellingen niet verbeteren. Wel kan zelf gemaakt eivoer goedkoper zijn en als men daarmee goede resultaten heeft, moet men niets veranderen.

Bij liefhebbers die merkvoer gebruiken in aanzienlijk grotere hoeveelheden dan voorgeschreven of daaraan eigen toevoegingen deden, kwam wel stip voor. Zowel door bepaalde toevoegingen als door overdosering kan de voedingsopname uit balans gebracht worden. Immers als er grotere hoeveelheden beschikbaar zijn dan hetgeen wordt opgegeten, blijft de soort die niet de voorkeur heeft, altijd liggen. Daarin schuilt gevaar.

Aan te raden is geen grotere hoeveelheden te verstrekken dan door de fabrikant is voorgeschreven. Dat is voor eivoer meestal zo'n kleine hoeveelheid dat dit bijna altijd volledig wordt opgenomen. Van verschillende soorten merkvoerders mag buiten de rustperiode maximaal eenderde van het dagrantsoen uit eivoer bestaan. Dat komt voor volgroeide kleurkanaries neer op zo'n 2 gram per vogel per dag.

Vrijwel iedereen verstrekt een grotere hoeveelheid. Dat betekent dat de meeste liefhebbers zich niet aan de voorschriften houden. Tijdens de rustperiode is aan te raden diezelfde hoeveelheid slechts 2 à 3 keer per week te verstrekken, maar daaraan blijkt zich ook vrijwel niemand te houden. Zou hierdoor stip veroorzaakt worden? Van de grote hoeveelheid reacties volgen er hier een paar, m.i. de belangrijkste uiteraard.

* Eivoer gebruikt van zeer bekend merk, toch erg veel stip.

Wel had die liefhebber over een langere periode, zogenaamde snoepjes verstrekt. Dat bleek te bestaan uit een mengsel van hennepzaad, lijnzaad, niger, gebroken haver en zonnepitten. In welke verhouding werd er niet bij gezegd, maar dit spreekt m.i. voor zich. Ook verstrekte hij het jonge blad van paardenbloemen. Erg veel liefhebbers gaven op dat te doen, maar dat is niet het gehele jaar door vol-

doende te vinden. Extract daarvan is overigens in reformzaken te koop onder de naam Taraxacum. Mogelijk biedt dat periodieke oplossingen. Meerdere liefhebbers zeggen met genoemd groenvoer prima resultaten te hebben zodat de stip na een paar dagen verdwenen is, maar zelf verstrekt ik dat al jaren. Ook vorig seizoen gebeurde dat en toen toch erg veel stip. Mogelijk komt dit dan door andere foutieve verstrekkingen.

* Bekend merk zaadmengeling, geen groenvoer of fruit, bekend merk eivoer, tijdens broeden geen eivoer verstrekt. Met vier kg eivoer voor 12 koppels: in twee ronden 72 jonge vogels, niet één met stip.

Zo'n kleine hoeveelheid eivoer blijkt toch voldoende, maar is zonder twijfel voor menig liefhebber ongelooflijk weinig. Toch was het resultaat wel goed.

* Regelmatig hele jaar door stukjes ui of doorgesneden teentjes knoflook op een spijker prikken, gerantsoeneerd eivoer uit pak, geen last van stip

* Citroenzuur in drinkwater of in het zachtvoer. Geen stip

* Zelfgemaakt eivoer, gehele jaar door volop verstrekt, ook volop stip. Hier ook veel afgestorven jongen in het ei. Bij controle toonden meerdere nagenoeg volgroeide afgestorven jongen duidelijk stip.

* Naast prima zaadmengeling zelfgemaakt eivoer. Van 175 jonge vogels gingen er 50 verloren door stip. Het jonge blad van paardenbloem was hier wel verstrekt. Hiermede dus niet het gewenste resultaat.

* Enkele liefhebbers, die zelf eivoer aanmaakten, niet zuinig bleken te zijn met eieren en evenmin met verstrekte hoeveelheden en ook geen groenvoer o. l.d. verstrekten, zagen geen enkel geval van stip. Niets veranderen is het advies.

* In het betreffende artikel hebt u kunnen lezen, dat vorig seizoen bij mij 43 jonge vogels verloren gingen door stip. De wijzigingen die ik voor het kweekseizoen 2000 in de voeding aanbracht t.o.v. vorig seizoen, waren minimaal. Tijdens de rustperiode heb ik aanzienlijk minder eivoer verstrekt dan voorheen en aan dat merkvoer werd niets toegevoegd. Indien te vin-

OVER KANARIES GESPROKEN

den werd in die periode en later ook als er jongen waren, wel groenvoer verstrekt. Zo'n vier maanden voor aanvang kweek heb ik gedurende 5 dagen per week appelazijn in het drinkwater verstrekt. Meerdere mensen blijken dit te doen, maar de meningen over de dosering lopen sterk uiteen. Ik was gestart met één eetlepel per liter drinkwater, wat ik kort na aanvang met ongeveer de helft verminderde. De kweekvogels bestonden voor het merendeel uit eigen, maar ook uit overjarige vogels, waarbij er verschillende waren die het vorig seizoen stip in de nateelt gaven. Dit seizoen slechts vier jongen door stip verloren, vier te veel maar geen ramp.

Voorzichtige conclusie.

Het matig verstrekken van groenvoer,

fruit o.i.d. kan geen kwaad, maar of dat stip kan voorkomen, valt te betwijfelen. Verstrekken van snoepzaad als genoemd moet m.i. wel problemen geven. Matig eivoer verstrekken, kanaries zijn zaadeters en dat mogen wij niet vergeten. Als het goed loopt, niets wijzigen. Veranderen om de verandering heeft geen zin, veranderen om verbetering is zinvol. Verstrekken van citroenzuur of appelazijn kan mogelijk positief werken, maar dan dient daarmee minstens vier maanden voor aanvang van de kweek gestart te worden. Mogelijk is het nog beter die verstrekking het gehele jaar door te doen en dit te beperken tot 2 à 3 keer per week. Zonder zekerheid te hebben dat genoemde zuren stip voorkomen, ga ik voorlopig zeker door met verstrekken van appelazijn. De resultaten van

dit seizoen vergeleken met die van vorig seizoen geven mij voldoende aanleiding.

Tot slot: dit is een korte opsomming van enkele praktijkgevallen. Wetenschappelijk is dit zonder enige waarde, omdat daarvoor ruimschoots deskundig onderzoek nodig is en daarvan is hier geen sprake. Toch succes.

Ad van Eck

VOGELVOEDING VAN DE TOEKOMST

In de videofilm "VOGELVOEDING VAN DE TOEKOMST" (speelduur 80 min.) wordt het gebruik van de verschillende NutriBird voeders gedemonstreerd en van commentaar voorzien door Europa's grootste papegaaien- en parkietenkwekers en gespecialiseerde vogeldierenartsen.

Bestelbon

Ik bestel hierbij ex. VIDEO 'Vogelvoeding van de toekomst'

Ik voeg hierbij een gekruiste cheque ter waarde

- van x 500 Bfr (Belgische bank)

- van x 30 Hfl (Nederlandse bank)

Naam	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Adres	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
P.code	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Gemeente	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
					Land	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
					Datum	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

PRESTIGE
NutriBird

Terugsturen aan onderstaand adres

nv Versele-Laga, Kapellestraat 70, 9800 Deinze, Belgium - tel. 0032/9 381 32 00 - fax 0032/9 386 85 13

Bruinpastel met geel intensief

De pastelfactor wordt ook wel tweede reductiefactor genoemd. Deze factor is in elke gepigmenteerde kleurslag in te kweken en is geen afzonderlijke pigmentgroep. Uiteraard is niet elke kleurslag even geschikt voor inkweek van pastel. Intensieve bruinpastellen met een gele bijkleur zijn niet talrijk en wij zien deze dan ook niet erg veel op shows. De oorzaak is misschien dat het niet makkelijk is een topper in deze kleurslag op de tentoonstelling te brengen. De eisen hieraan gesteld bekijken we even.

Smalle en korte pigmentbestreping in rugdek en in de flanken zegt de standaard. Dit in tegenstelling met bijv. de bruinpastel met wit die een mooi vloeiend rugdek moet hebben.

Toch zal genoemde korte en smalle bestreping bij de kleurslag bruinpastel met geel intensief aanzienlijk zachter overkomen dan bij de klassieke vogel het geval is. Dat is het gevolg van de werking van de pastelfactor, die voor de kwalitatieve vermindering van het aanwezige eumelanine zorgt. Het nog aanwezige eumelanine is nauwelijks nog donkerder dan het aanwezige phaomelanine met als resultaat dat de bestreping minder donker is geworden. De kleur van de vleugel- en staartpennen moet in overeenstemming zijn met het totaalbeeld en in de flanken dient duidelijk pigmentbestreping aanwezig te zijn.

Teveel, maar ook een te weinig aan bruin tussen de strepen wordt als fout aangemerkt. Daar hebben wij dus een moeilijkheidsfactor waarover later meer.

Wij hebben hier een intensieve vogel d.w.z. dat de bijkleur, in dit geval het geel, zo diep mogelijk en vooral zuiver geel van tint moet zijn. Hebben wij een exemplaar waarbij de intensiefactor onvoldoende sterk gewerkt heeft, dan zien wij behalve een wat minder diepe tint vaak een meelachtig, gepoeierd waas in het rugdek. Uiteraard is dat foutief. Borst en flanken, dijen en onderlichaam die-

nen egaal van bijkleur te zijn; mindere egaliteit en delen die lichter van tint zijn, resulteren in aftrekkpunten. De blauwfactor kunnen wij in deze kleurslag niet gebruiken.

Bruinpastel geel intens

Even terug naar de eerder genoemde moeilijkheidsfactor.

De bestreping zal er als het ware verzonken inliggen, tussen de strepen in dient zowel bruin phaomelanine als een heldere goudtint waarneembaar te zijn. Maar omdat bij deze pastel het kleurverschil tussen het voor bestreping verantwoordelijke eumelanine en het aanwezige phaomelanine niet of nauwelijks waarneembaar is, hebben wij dikwijls te maken met een zo genoemd vol of teveel vloeiend rugdek. Tekort aan helderheid tussen de streepjes is dan het gevolg. Het tegenovergestelde kan overigens ook voorkomen.

Popjes zullen het in deze kleurslag op de shows altijd verliezen.

Als wij de doelstelling hebben goede tentoonstellingsvogels te kweken, moeten we niet een bruine split man paren aan een klassieke pop. Dit zou alleen maar pastel popjes geven in de nateelt en daar is het hier dus niet om begonnen.

De paring van twee volpastellen geeft in de nateelt uitsluitend jonge pastellen. Toch niet doen. Beide ouders volpastel wil zeggen dat deze de tweede

reductiefactor bezitten met als resultaat, dat vrijwel alle jongen te ver gereduceerd bruinbezit zullen tonen.

De kreet "onvoldoende vol bruinbezit" is dan ook meestal volkomen terecht.

De mogelijkheden om doelgericht toppers in de hier behandelde kleurslag te kweken zijn dus vrij beperkt.

De hierna volgende paring kan wel succes hebben.

Een bruinpastelpop, paren aan een bruine man die split is voor pastel, een van deze twee vol intensief en de ander matig of half intensief. Of de man dan wel de pop volledig intensief is, maakt niets uit.

Dit geeft in de nateelt zowel bruinpastel mannen als poppen.

Een deel van de jonge mannen zal schimmel of niet volledig intensief zijn, een ander deel en soms slechts deeltjes zal vol intensief zijn. Hoe talrijk dit alles is, is onvoorspelbaar. Toch is het slechts dit kleine deel waaruit de liefhebber zijn keuze voor de tentoonstelling zal moeten maken.

Uiteraard zijn er meerdere mogelijkheden om een bruinpastel met geel intensief te kweken, maar dan komen wij al snel in de groep niet fokzuivere vogels terecht en ook dat heeft zijn nadelen.

Tot slot nog even een opmerking over de eerder genoemde onzuivere bijkleur. Het komt momenteel naar mijn mening in toenemende mate voor, en dit geldt voor meerdere kleurslagen, dat de bijkleur onzuiver is.

Het is m.i. niet uitgesloten dat bepaalde voeding mede oorzaak daarvan is. Caroteenhoudende voeding kan voor bepaalde kleurslagen min of meer nadelig zijn. Liefhebbers die al eens geattendeerd zijn op vogels met een onzuivere tint, zouden daarop meer alert kunnen zijn. Ook bepaalde soorten groenvoer alsmede onkruidzaden zouden de boosdoener kunnen zijn. De kleurslag bruinpastel met geel intensief is uitsluitend gediend met een zuivere gele bijtint.

Tekst: A. van Eck

Foto: Johan v.d. Maalen

Grasparkieten en van alles nog wat!

door Jan Bouwmeester

Deel 10

Het tentoonstellingsseizoen is in volle gang, ik heb al aan diverse tentoonstellingen mee gedaan. Nu heb ik nog enkele tentoonstellingen in het vooruitzicht. In december wordt dat de districtstentoonstelling. Daarvoor heb ik enkele vogels van 1999 beschikbaar en ook gaan er een aantal zomerjongen van dit jaar mee.

Deze laatste zijn dan zes maanden oud en kunnen precies op kleur zijn. Hoewel deze zomerjongen nog niet uitgegroeid zullen zijn, wil ik toch wel graag de mening van een andere keurmeester over mijn vogels op het keurbriefje zien staan. Dit is het grote voordeel van keuren op een keurbriefje. Ik kan dan zijn mening over mijn vogels vergelijken met mijn mening. De objectiviteit van die andere keurmeester is voor mij een waarborg en een test van mijn eigen objectiviteit. Dit vind ik altijd een aantrekkelijke kant van de keuringen. Gek hè, ik doe nu al vele jaren aan tentoonstellingen mee; ik keur zelf heel vaak en toch blijven wedstrijden om zelf aan mee te doen mij boeien. Ik geniet van de wedstrijdspanning en het sfeertje rondom de vogels. Een drankje, een praatje en weer naar de vogels gaan kijken. Het inbrengen, het uitkooien, het helpen opruimen, de vogels thuisbrengen en verzorgen. De kooitjes schoonmaken en opbergen en daarna

thuis onder het genot van een kopje koffie nog wat na genieten. Het hoort er allemaal bij en het hoort ook allemaal bij mij. Kent u dat gevoel ook?

Typisch hè, ik doe duvels graag aan tentoonstellingen mee en toch gaan mijn gedachten alweer uit naar de kweek. Dit komt omdat ik alweer geleidelijk aan ben gaan selecteren. De betere vogels gaan meer opvallen naar mate zij verder door de rui heen zijn en beter zijn uitgegroeid. De beste vogels zou ik nu al haast bij elkaar willen zetten maar ik wacht natuurlijk tot de vogels broedrijp zijn. Ik ga beslist geen kweekresultaten forceren, liever wacht ik tot de vogels er klaar voor zijn, al moet ik tot maart of april wachten. Bij mijn selectie streef ik naar een voor mij ideale verhouding tussen mannen en poppen. Ideaal vind ik het bij mijn kleine vogelbestand om achttien poppen en twaalf mannen over te houden. Hiervoor heb ik negen broedkooien beschikbaar, wat ruim voldoende is, omdat ze toch niet allemaal tegelijk de kweekkooien in gaan. Ik heb nu nog ruim vijftig vogels zitten dus een stuk of twintig vogels zullen er nog uit moeten. Ik hou van een strenge selectie en dit is ook noodzakelijk wil je vooruitgang kunnen boeken. Toch kan ik niet helemaal ineens aan mijn voornemens voldoen. Gewoon omdat ik een flink aantal zomerjongen heb, die eerst nog moeten uitgroeien. De beste hiervan zullen toch blijven om aan het volgende tentoonstellingsseizoen te kunnen meedoen. Ook kunnen deze late jongen pas in een later stadium voor de kweek ingezet worden. Dus zal ik toch wel wat meer dan de beoogde dertig vogels moeten aanhouden.

Met u wil ik eens nadenken over het feit dat er altijd zo'n verloop aan leden is binnen onze hobby. We zien mensen komen en we zien mensen gaan. Om niet te negatief over te komen moet ik er dan ook nog bij vertellen dat er een flink aantal mensen zijn, die bezeten zijn en blijven van hun hobby, wat er ook gebeurt. Om bezeten te blijven, moet je **passie** hebben,

warmte voelen voor de **vogels** en de **vogelkweek**. Ook als er geen successen worden geboekt!

Mensen die aan deze hobby beginnen om successen te oogsten en om roem te vergaren, blijven onze hobby meestal niet zo lang trouw. Want vroeg of laat (en meestal vroeg) zullen zij met zware teleurstellingen geconfronteerd worden. Dan zal er moed verlangd worden om te blijven doorgaan, om vol te houden.

Nu is **willen presteren** in de vogelsport helemaal geen slechte eigenschap, integendeel het vormt de basis van een gezonde en sterke **voortgang!**

Maar...als presteren de belangrijkste rol is die de vogels je kunnen geven, dan ben je kwetsbaar, dan zullen slechte resultaten je zwaarder vallen dan bij een ander, bij wie de liefde voor de vogels en de kweek het belangrijkste is. Nu is presteren best wel prettig, maar voor mij is het niet het hoogste doel. Voor mij is de vogelkweek in de eerste plaats een hobby. Uw prestatiedrang mag nooit zo ver gaan dat u een last wordt voor uzelf en voor anderen. Gewoon parkieten kweken moet eigenlijk al genoeg zijn, dus u moet niet uw geluk van uw successen laten afhangen! Doet u dat wel, dan wordt het een last. Probeer dan maar eerst weer eens uw hobby, het kweken van parkieten, als een **ontspanning te ervaren!**

Laat je niet ontmoedigen als je beste vogel dood in het hok ligt. Laat je niet ontmoedigen als er nesten met eieren onbevruucht zijn. Laat je niet ontmoedigen als je dit jaar veel last van de kruipersziekte had. Laat je niet ontmoedigen omdat je eens een keertje geen prijzen in de wacht weet te slepen. Bedenk dat het leven toch gewoon verder gaat en dat er na zeven magere jaren, ook weer zeven vette jaren komen. Er zullen zeker weer betere tijden aanbreken, momenten waarop jij het succes zult proeven en genieten van een geslaagde kweek en hele goede tentoonstellingsresultaten. ■

De agapornis nigrigenis

De agapornis nigrigenis werd in 1904 ontdekt door Dr. Kirkman aan de Muguazirivier in Zambia. De nigrigenis is 13,5 cm groot en daarmee een van de kleinste agaporniden. Hun voorhoofd en bovenkop is roestbruin overgaand in donkerbruin, kin, keel en wangen zwart (antracietkleurig), achterhoofd olijfgroen, mantel, vleugeldek en stuit dof grasgroen, onderborst, buik, flanken en anaalstreek geelachtig groen. Hun grote staartpennen vertonen een oranjerood-geelzwarte dwarstekening en groene staartstippen. Hun bek is rood, bovenaan overgaand in dieproze met aan de basis een witte washeid. Grijsachtige poten met bruine nagel en rond de bruine ogen een witte oogring. Verder natuurlijk de oranje, zalmroze borstvlék. Er is geen onderscheid tussen de geslachten, al zouden volgens sommige kwekers de poppen wat robuuster zijn en een bredere snavelbasis hebben. Ze zijn kleiner dan de personata of fischeri en hebben een typische houding, net als de lilianaë trouwens. In de jaren 1930 werden deze diertjes in groten getale ingevoerd en kon

men ze voor een peulenschil aankopen. Dat maakte ze voor de meeste "commerciële" kwekers niet interessant en daardoor werden ze wat uit het oog verloren. Gelukkig kunnen we vandaag de dag in België en Nederland putten uit een grote voorraad eigen-kweekvogels. Iets wat niet het geval is in de meeste andere landen. In Amerika wordt de nigrigenis als een van de "rare species" ofwel zeldzame soorten beschouwd en in Duitsland werd onlangs zelfs een kweekprogramma opgestart voor de lilianaë en de nigrigenis om zo de populatie aldaar in gevangenschap op peil te houden. Dat probleem hebben wij gelukkig niet.

Ze zijn niet zo agressief als de andere soortgenoten, maar toch geeft men er de voorkeur aan om de paartjes in aparte voliëres of kweekkooien te laten broeden. Als nestmateriaal geven we verse wilgentakken, waarmee de pop dan een bolvormig nest bouwt. De eieren worden om de andere dag gelegd, 3 tot 6 in totaal die dan 23 dagen worden bebroed. Meestal begint de pop te broeden na het tweede ei, maar uitzonderingen bevestigen ook hier de regel. Als de jongen na zo'n 23 dagen uitkomen, hebben ze grijs nestdons, dat na enkele dagen rozig begint te kleuren. Op de leeftijd van 9 à 10 dagen kunnen de jongen geringd worden. Na ongeveer 40 dagen verlaten de jongen het nest en worden dan nog een veertiental dagen gevoerd. We moeten zorgen voor voldoende vochtigheid in en rond het nest. Dagelijks verse takken en regelmatig bevochtigen is hier dan ook de boodschap.

Ze leven in de wildbaan in een relatief klein verspreidingsgebied in Zuidwest-Zambia, tussen de Zambezi-rivier in het zuiden en de Kafue-rivier in het noorden. Hun leefgebied zou nog slechts 2500 km² beslaan. Hun verspreidingsgebied grenst aan dat van de agapornis lilianaë. Uit een studie die in 1974 door de Duitse arts en amateur-ornitholoog Dr. W. Gilges werd uitgevoerd, bleek dat de nigrigenis het meest te vinden was in de

wouden langs de Zambesi. Deze wouden zijn langs de oevers slechts enkele meters breed en gaan over in droge savannen. In die savannen haalden ze hun voedsel dat bestaat uit allerhande zaden, bessen, vruchten en bladknoppen. De galeriewouden gebruiken ze voor beschutting; hopen en spleten in de bomen gebruiken ze als nest en van de rivier wordt gretig gebruik gemaakt om te baden, daar zijn ze naar het schijnt verzot op. Maar de populatie van de nigrigenis schijnt de grote uitvoer van de jaren 30 minder goed overleefd te hebben dan aanvankelijk gedacht was. Hoe het komt, is nog steeds een mysterie. De voornaamste reden is waarschijnlijk het veranderen van hun leefomgeving: door de oprukkende landbouw worden er meer en meer van deze wouden gekapt en zijn er minder drinkplaatsen voorhanden. De landbouwers verbouwen ook steeds minder millet. Daardoor wordt de voedselvoorziening voor de nigrigenissen erg schaars. Ook hebben we nog de plaatselijke jacht op de nigrigenissen; eerst en vooral om de oogsten te beschermen en ten tweede voor de illegale vogelhandel. En tenslotte is het niet ondenkbaar dat een of andere ziekte een deel van de populatie vernietigd heeft. Daarom hebben Prof. Mike Perrin en Louise Warburton van het Research Centre for African Parrot Conservation van de University of Natal uit Pietermaritzburg in Zuid-Afrika nu een project opgestart om de nigrigenis in de wildbaan te beschermen en te bestuderen.

Momenteel is er een of zijn er mogelijk twee raszuivere mutaties bij de nigrigenis: de overgoten en de bleekmutatie. Bij de overgoten mutant is de melanine voor een groot deel uit de bevedering verdwenen met als gevolg een vuilgeel gekleurde vogel. Bij de bleekmutatie zien we dat de melanine in de bevedering maar voor een klein deel verdwenen is. Gevolg een dof grauwigroen gekleurde vogel. De overgoten mutatie is afkomstig uit Denemarken. Daar kocht Carl Dahl ze een tiental jaren geleden bij een

plaatselijke handelaar. Het waren er vier. Van deze vier vogels werden er twee verkocht aan Paul Richard Wolfenberger in Brazilië en twee gingen naar Koos Hammer in Nederland. In Brazilië stierven beide vogels en verdween de mutatie. Koos Hammer had iets meer geluk en kon één vogel in leven houden. Het heeft dan ook nog een paar jaar bang afwachten gekost om van deze recessieve mutatie de eerste overgoten jongen te krijgen. Nu heeft hij al verschillende overgoten vogels gekweekt, zelfs al in de blauwreeks. Het resultaat wordt er alleen maar mooier mee. Een tweetaal jaren geleden kregen we vanuit Portugal de gele zwartoognigrigenis. Of het een zuivere mutatie of een transmutatie is zullen we waarschijnlijk nooit te weten komen. Maar dat belet niet dat het een heel mooie vogels is. De donkerfactoren, de blauwfactor en de inofactor zijn er ook gekomen door transmutatie met andere agaporniden. Met andere woorden de mutatie werd ingekweekt uit een ander lid van de agaporniden met de witte oogring. Transmutatie, goede zaak of niet, daarover kan men blijven discussiëren, feit is dat de vogels er zijn en dat het nu toch jaren te laat is om deze zaken ongedaan te maken. Moeder natuur heeft er nu eenmaal voor gezorgd dat bij de agaporniden met de witte oogring (*personata*, *fischeri*, *lilianae* en *nigrigenis*) de jongen onderling vruchtbaar zijn en zo factoren van de ene soort naar de andere overgebracht kunnen worden. Als het op een goede verantwoorde manier gebeurt en over de zaken eerlijk kan gesproken worden, is het volgens mij aanvaardbaar. De kweker weet zo immers hoe de vork in de steel zit en vanwaar een bepaalde mutatie komt. Dan hebben we als voordeel dat we weten welke fouten er zeker niet aanwezig mogen zijn in een vogel, omdat we immers de herkomst kennen. Deze zaken gebeuren bij planten en bomen ook en eigenaardig genoeg spreekt men daar van veredeling. Binnen de vogelliefhebberij is er de terechte vrees dat er geen raszuivere soorten meer zouden zijn, maar er zijn mensen die dit met hart en ziel doen, omdat de mogelijkheid geboden wordt. Zij vinden het dan ook terecht een veredeling van een soort. Beide groepen hebben hier een punt. Toegegeven: een blauwe nigrigenis of *fischeri* is vast en zeker heel mooi en niet meer te onderscheiden van een "echte" mutatie, maar men moet dan de duidelijke afspraak volgen, dat men met de aangeboden vogels verder werkt, wanneer er al goede transmutanten beschikbaar zijn. Het heeft geen zin meer om met een blauwe

personata een blauwe nigrigenis te gaan fokken. Dat duurt immers minimaal 5 generaties eer u met goede vogels tevoorschijn kunt komen. Het zou teveel tussenproducten opleveren en blauwe vogels zijn er trouwens al voldoende te koop. Door de duidelijke info over de herkomst van een mutatie kan de liefhebber dan een duidelijke keuze maken. Ofwel kiest hij voor een mutatie waarvan bekend is dat het een transmutatie is, ofwel heeft hij de keuze om enkel raszuivere mutaties te kweken. Er zijn heus geen organisaties nodig die dit gaan bepalen voor de liefhebbers. De kweker is onderlegd genoeg om zelf zijn keuze te maken. Trouwens, wanneer we die transmutanten zouden verbieden, dan zouden ze allemaal in het geheim 'gemaakt' worden en daarna als raszuivere mutatie worden aangeboden, want wie kan het verschil zien? Dan pas wordt het gevaarlijk en geloof mij vrij: in het verleden zijn en-

kele mutaties als 'raszuivere' vogels te koop aangeboden die wel klakkeloos aanvaard werden. Wie kon trouwens bewijzen dat het niet waar was? Daarom is het standpunt van BVA duidelijk: openheid en duidelijke info naar de liefhebber toe. Deze zal zelf zijn keuze wel maken wat hij wil kweken. Maar respecteer in elk geval ook de zuivere wild-vorm. Bedenk dat de nigrigenis bedreigd is in het wild en dat zonder goede wildvormen er geen goede (trans)mutaties mogelijk zijn. Dit kunnen we mij inziens enkel verwezenlijken door open dialoog, samenwerking, respect voor andermans mening en eerlijkheid. Dat zijn daarom ook de kernwoorden voor het BVA-beleid.

Dirk Van den Abeele
<http://go.to/lovebirds>
 Beschikbaar voor diareportages over agaporniden in België en Nederland

De Kerkuil

Van kerkuilen is bekend dat ze nauwelijks of geen vet op kunnen slaan. Dat breekt ze behoorlijk op in strenge winters met veel sneeuw, omdat muizen dan onbereikbaar voor ze zijn. Van de naam kan men zeggen dat ze zich inderdaad in kerkgebouwen ophouden en daar broeden. Men vindt ze evenwel ook op boerderijen, molens en min of meer afgelegen woonhuizen. Het "nest" is echter hier tussen aanhalingstekens, want het stelt weinig voor: wat bijeengekraste braakballen met een kuiltje erin.

Ze hebben geen broedseizoen. Elk moment van het jaar kan men nesten aantreffen, als er maar voldoende voedsel voorhanden is: muizen, spitsmuizen en ook vogels. In Nederland komen twee vormen voor: een donkere (als op de dia) en een lichte. Toevallig was de wederhelft van deze uil een lichte vogel. De uil bevindt zich in het gat van een "uilenbord". Dit is een speciaal voor kerkuilen gemaakte geveluitsparing waarachter zich een voor mensen afgesloten holte bevindt. De uil werd

verwend, want hij hielp bij het opruimen van muizen, ratten, mollen en mussen. Vóór wat hoort wat!

In de avicultuur zijn er albino- en satinetuilen gekweekt. Kerkuilen zijn eenvoudig te kweken, maar in ons land wordt dat door de wetgever (nog) verboden.

Onverteerbaar voedsel (botjes en haren) worden vóór de volgende maaltijd opgebraakt: de uilenbal.

*Tekst en foto
Peter Otten*

Toerako

- deel 2 -

In het eerste deel hebben wij de typische toerakogroep behandeld. Toch moeten wij erkennen deze groep niet in zijn geheel grondig aan U beschreven te hebben. De totale ruimte bij de foto's lieten niet toe een uitgebreide informatie te geven. De foto's waren in de eerste plaats het kardinale punt. Hierdoor krijgt U een juiste informatie op de overwegende kleurenpracht van deze boeiende vogels.

Zoals U ziet zijn er enige hiaten, omdat wij enige vogels tot nu toe niet voor de camera konden krijgen. De naaktgezicht toerako is zo'n vogel die na onze informatie in geen enkele collectie is aan te treffen. Indien het toch blijkt dat hij ergens in Nederland aanwezig is hopen wij hiervan in kennis te worden gesteld. Hetzelfde kan gezegd worden van de Knysna toerako, die in Zuid-Afrika een vrij veelvuldig voorkomende soort is. Het blijkt dat ook hij in Nederland orvindbaar is. De Verreau's toerako treft hetzelfde lot. Zijn domicilie ligt aan de westkust van Afrika, Sierra Leone, Liberia en Gabon. De Bannerman toerako is de meest bedreigde toerako van het Afrikaanse werelddeel. Deze status is het

gevolg van de vele boskappingen. Daarbij bewoont hij slechts een klein gebied in N. W. Cameroon. De overgebleven bossen staan nu onder bescherming van Bird Life International and the Mt. Kilum Forest Project. Het is begrijpelijk dat er geen enkel exemplaar voor de export gevangen mag worden. Deze vogel ontbreekt in iedere collectie. De Ruspoli's toerako is eveneens een vrij zeldzame toerako. Zijn habitat ligt in een kwetsbaar gebied in het zuiden van Ethiopie. Ook zijn leefgebied heeft te lijden door ontbossing voor het vergroten van de landbouwgebieden om aan de steeds groter wordende behoefte van de toenemende bevolking te kunnen voldoen. Gelukkig blijkt uit de laatste

onderzoekingen hun aantal zich op hetzelfde peil te weten te handhaven. Zij stellen zich wat flexibeler op door zich aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden. De oostelijke grijze Bananen-eter ontbreekt in de avicultuur zeer waarschijnlijk. Toch is het in zijn leefgebied geen zeldzame verschijning. Hij heeft zich gevestigd in vrij veel Afrikaanse landen, zoals Eritrea, Ethiopie, Sudan, Zaire, Uganda, Tanzania en Kenia. Zelfs in goed beboste buitenwijken rond Kampaia en Entebbe in Uganda worden de toerako's aangetroffen.

Het dus niet allemaal kommer en kwel wat er te melden is over de toerako's. Steeds meer instanties zien het belang

Zwartsnavel Toerako

Latijns : Tauraco schuetti
Engels : Black-billed Turaco
Duits : Schwarzschnabel Turako

Purperkuif Toerako

Latijns : Tauraco porphyreolophus
Engels : Purple-crested Turaco
Duits : Glanzhaubenturaco

De zwartsnavel toerako lijkt sprekend op de Knysna Toerako die in Zuid-Afrika wordt aangetroffen in Transvaal en Swaziland. De zwartsnavel toerako moet je in een geheel ander gebied van Afrika zoeken en wel in Soedan, Zaire, Uganda, Kenia tot Tanzania, Burundi en Rwanda. Er zijn twee onder-soorten. De T.s. emini heeft een groen vleugeldek terwijl de T.s. schuetti overwegend violet blauwe vleugels heeft. Het is altijd voor de aviculturist plezierig te weten dat hij geen koppel samenstelt uit twee verschillende onder-soorten. Tenslotte is het de bedoeling een zo'n raszuiver mogelijk koppel in zijn bezit te hebben. De Knysna Toerako is al even ter sprake gebracht, helaas is zijn aanwezigheid in de avicultuur een grote zeldzaamheid, want naar mijn weten is deze toerako in Nederland bij kwekers onbekend.

Deze soort heeft twee ondersoorten. De een heeft een overwegend groene borst dat ook in zijn latijnse benaming benadrukt wordt: chlorochlamys. Het eerste deel van het woord chloro betekent groen. Als U naar het latijnse woord in de aanhef kijkt dan is dat een geheel ander woord. Dit is de nominaat, de andere soort heeft wordt aangeduid met T.porphyreolophus chlorochlamys. De andere soort heeft een rood-rose gloed over zijn borstpartij, dat duidelijk op de foto tot uitdrukking komt. Alle toerako's zijn fruiteters en de purperkuif wel in het bijzonder, terwijl de meesten van zijn soortgenoten een rups of een termiet zeker niet versmaden, raakt hij deze smakelijke hap niet aan.

Schild Toerako

Engels : Violet Turaco
Latijns : Musophaga violacea
Duits : Schildturako

Lady Ross Toerako

Engels : Ross's turaco
Latijns : Musophaga rossae
Duits : Rossturako.

De Schildtoerako bewoont een vrij groot gebied van de Ivoorkust en Guinea aan de westkust van Afrika tot aan een geïsoleerde groep in Chad en Centraal-Afrika. De Lady Ross Toerako heeft zijn domicilie een stuk zuidelijker. Om slechts enkele landgebieden te noemen in Zaire, Sudan, Kenia en Tanzania. Het gebied waar de Schildtoerako zich in ophoudt is vrij divers. Van laagland met een rijke bebouwing oplopend tot 1000m. Ook hij beweegt zich als een popdanser over de takken waarbij de lange staart als balancerestok hem verdienstelijk in staat stelt om niet uit zijn evenwicht te geraken. Tijdens die escapade laat hij een aparte lieflijke "kuch" horen, die onmiskenbaar alleen de Schildtoerako voortbrengt en door geen enkele toerako ten gehore wordt gebracht. Bij zonsopgang laten zij hun rauwe kreten door het woud schallen ten teken dat de dag begonnen is.

De Lady Ross Toerako behoort met de Schild Toerako's tot een aparte groep onder de Toerako's. De hele groep toerako's valt onder de koekoeken. Dat is de orde van de Cuculiformes. Over de indeling van de toerako's met de koekoeken zijn de taxonomen het nog steeds niet met elkaar eens. Er is veel voor te zeggen ze ieder in een aparte groep onder te brengen. Een intelligente discussie is gaande om de voor en tegens van het samenzijn in die ene orde te commentariëren. Wat als een belangrijke overeenkomst met de koekoeken geldt, is de beweeglijkheid van de vierde teen, die zowel naar voren als naar achteren bewogen kan worden. Dat geeft hem de beweeglijkheid als van een acrobaat om over de takken te dansen, wat vrijwel geen andere vogel presteert.

Fischer's Toerako

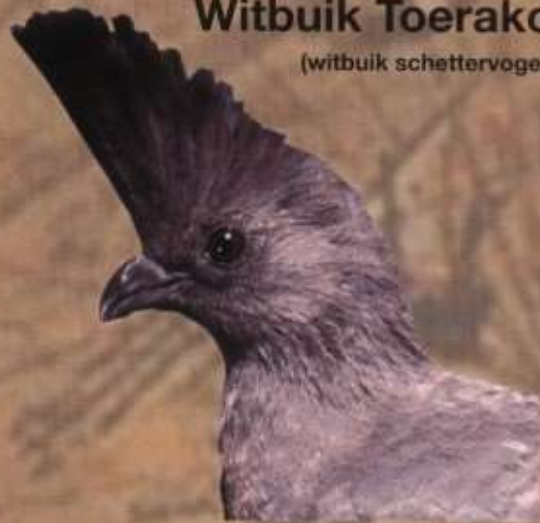
Latijns : *Tauraco fischeri*
Engels : Fischer's Turaco
Duits : Fischerturako

Van de Fisher toerako kunnen we twee ondersoorten onderscheiden. Het verschil is minimaal. De *f. fischeri* heeft meer een groenachtig gekleurde dekveren op de bovenkant van het lichaam, terwijl *f. zanzibanicus* veel meer blauw-violet laat zien. In de habitat kan er moeilijk vergissing ontstaan in verband met het determineren, omdat de laatste op Zanzibar te vinden is en de eerstgenoemde de kustgebieden van Kenia bevolkt. In Tanzania komen wij hem ook nog tegen. De gebieden op de kaart van Afrika waar zij voorkomen zijn zeer beperkt van omvang. Hoewel er in "Handbook of the Birds of the World" niet al te dramatisch wordt geschreven over zijn voorkomen, wordt de totale populatie geschat op een kleine 2000 stuks. De totale aantal Toerakos van *fischeri* *zanzibanicus* bedraagt slechts een 50 paar.

Witbuik Toerako

(witbuik schettervogel)

Latijns : *Corythaixoides leucogaster*
Engels : White-bellied Go-away bird
Duits : Weissbauch Larmvogel.

De Go away bird dankt zijn engelse benaming aan de vertaling die de Engelsen in zijn roep menen te horen. Ze worden in Nederland wel met de naam Schettervogel aangeduid. Men treft ze voornamelijk aan in de droge gebieden in Noord-oost Afrika, Somalie, Ethiopie, Sudan, Uganda, Kenia en Tanzania aan. Deze Go-away birds hebben een geheel andere spijsvertering dan de overige toerako's. Zij verteren het genut-tigde fruit totaal, zodat ze ook een andere ontlasting produceren. Hemelsbreed verschillend met de overige toerako's, die hun fruitmaaltijd zeer oppervlakkig verteren. Het geluid van deze toerako doet sterk denken aan het gebrul van apen. Bij wijze van uitzondering is ditmaal het onderscheid tussen man en pop duidelijk te herkennen aan de snavel. Die van de man is zwart en van het wijfje groen. Tijdens de broedperiode krijgt de snavel van het wijfje een gele kleur.

Westelijk.gr. Toerako

(Westelijke goegoeko)

Latijns : *Crinifer piscator*
Engels : Western Grey Plantain-eater
Duits : Schwarzschanz Lärmvogel

Grijze Toerako

(grijze schettervogel)

Latijns : *Corythaixoides concolor*
Engels : Grey Go-away Bird
Duits : Graulärmvogel

DE WESTELIJKE GRIJZE BANANENETER

Deze vrij robuuste Toerako is een vogel die zich voornamelijk ophoudt in de savannagebieden van Gambia, Sierra Leone, Liberia, Centraal-Afrika tot aan Kongo en Zaire. Ze hebben een grote voorliefde voor acacia-gebouwen. Vooral in bomen die gesitueerd zijn aan de randen van open vlaktes. Het nest wordt gebouwd op een hoogte van plus minus 10 m. in een goed bebladerde boom, die de vogel voldoende beschutting biedt voor allerlei belagers van zijn kwetsbaar nageslacht, zoals roofvogels, apen en vele andere "intruders". Het legsel bestaat doorgaans uit twee tot drie eieren, die veelal glanzend grijs-wit van kleur zijn. Prof. Grzimek beschrijft in deel 8 van de encyclopedie, dat deze toerako een uitzonderlijk baltsgedrag vertoont. Het mannetje stijgt loodrecht omhoog en laat zich dan al tuimelend in de vreemdste wendingen al schreeuwend omlaag storten.

DE GRIJZE SCHETTERVOGEL

Deze toerako is een bewoner van een open landschap met een voorkeur voor acacias. Het is een vrij luidruchtige vogel, die altijd in de buurt van water zijn leefgebied zoekt, waarvan hij dagelijks wat vocht nuttigt. Een uitzondering bij de overige toerako's die daar niet zo'n grote behoefte aan hebben. Hij wordt in een groot aantal landen van Zuid-Afrika aangetroffen, zoals Natal, Mozambique, Transvaal, Zimbabwe, Botswana en Namibië. Vooral de vruchten van de Cassinaboom is een geliefd voedsel voor deze toerako. In de jaren dat deze boom weinig vruchten geeft, past ook de toerako zijn voortplantingscyclus daarbij aan. Deze toerako past een vrijwillige geboorte beperking toe. Ze maken een omvangrijk nest van twijgen en bladeren in een dicht van groen voorziene acacia rijkelijk getooid met stevige doornen.

in van een goed beheer van hun leefgebied en het behoud van deze uitzonderlijke vogels, die zeker onze volle sympathie hebben.

De vogelliefhebber kan een belangrijke bijdrage leveren door met de bestaande collectie vogels voor voldoende nageslacht te zorgen. Het is daarom te hopen dat talrijke liefhebbers zich zullen inspannen om het arsenaal toerako's drastisch uit te breiden, zodat deze karaktervolle vogels zich in de toekomst zich een vaste plaats bij de aviculturist weet te verzekeren.

De grootste voldoening van het houden en verzorgen van toerako's is het moment waarop het eerste ei wordt gelegd. Vergis U niet want voordien moet uw voorbeeldige koppel heel wat moeilijkheden overwinnen. Zodra de voortplantingstijd is aangebroken, probeert het mannetje het wijfje voor zijn avances te winnen. Wanneer het wijfje nog niet in broedstemming is, begint de man steeds bruter het wijfje te achtervolgen. In een buitenvoliere is het zaak veel schuilplaats te verschaffen door kleine struiken te planten om het wijfje de gelegenheid te bieden een veilig onderkomen te vinden. Wanneer het wijfje verscholen blijft bekoelt het mannetje zijn driften en is het gevaar voor verminking en zelfs een dusdanige toetakeling met het gevolg van sterven hopelijk geweken.

Voor vogels gehouden in een binnen voliere is het wenselijk in de hoeken een afschutting door middel van een aantal plankjes aan te brengen, waarachter het wijfje zich kan verschuilen. In die periode blijft het oppassen gebalzen. Als uiterste redmiddel kan U het mannetje een dag of tien apart zetten. Als ze weer bij elkaar worden gezet is de vrede heel snel getekend en laat doorgaans de vrijages van de man zich wel gevallen. Het zou nu prettig zijn wanneer het ouderpaar ook zelf de eieren zouden uitbroeden en de jongen

grootbrengen. Doorgaans is dat een ijdele hoop. Vooral bij paren die voort het eerst een legsel hebben geproduceerd, wordt het legsel voortijdig in de steek gelaten. Het is begroetelijk de eieren te moeten afschrijven. Een oplossing biedt dan de broedmachine. Na het uitkomen dient het jong met de hand groot gebracht te worden. Een zware opgave want het jong dient de eerste weken van s'morgens 8 uur tot s'avonds half twaalf zes maal gevoerd te worden met een papje van papegaaienopfokvoer. In het begin moeten de jongen in een couveuse op 34 graden verpleegd worden. Later kan de temperatuur tot 20 graden worden teruggebracht. Na zes weken zijn ze zover dat ze zelf wat zeer kleine stukjes fruit gaan eten. Dan komen ze in een grote kooi en verblijven daar zo lang tot zij hun vleugels gaan oefenen. Het is van belang ze niet alleen te zetten, omdat zij inkennig worden voor nieuwe bewoners. Het is net als bij kinderen die altijd alleen zijn opgevoed. Ze worden onuitstaanbaar, doordat ze tegenover hun lotgenootjes bepaalde gedragspatronen niet hebben aangeleerd. Het zelfde is van toepassing op uw jonge toerako's. Zodra zij hun vleugels gaan gebruiken, komen ze in een grote voliere van 5 bij 5 meter met meerdere toerako's van verschillende leeftijden. Zo krijgen zij de opvoeding die voor het latere samengaan van wezenlijk belang is. De methode met de handopfok wordt door sommige kwekers ten stelligste afgewezen. Tot op heden is echter niet op wetenschappelijke gronden bewezen, welke methode later de beste resultaten geeft.

Tekst:

- Cees Scholtz

Foto's:

- C.Scholtz alle foto's gemaakt bij Dongemond Animals

Samenstelling en ontwerp:

- Univision Wormerveer.

KALENDER 2000

Rode wielewaal

(*Oriolus trailii ardens*)

Als u de Europese wielewaal wel eens heeft gezien, zult u maar weinig overeenkomsten zien tussen deze wielewaal en de wielewaal die deze maand op onze NBvV-kalender staat afgebeeld. De rode wielewaal is ook een vrij onbekend familieid van de Oriolus. In Onze Vogels van 1999 op pagina 380 staat zelfs te lezen dat de rode wielewaal een totaal onbekende wielewaal is. In Onze Vogels van 1988 op pagina 245 staat een afbeelding van zowel de man als de pop (dezelfde als die van onze kalender) van de rode wielewaal. In maart 1996 heeft de rode-wielewaalman ook al eens als blikvanger gediend voor onze kalender. De rode wielewaal, waarvan naast de nominatvorm nog drie ondersoorten zijn beschreven, komt voor in Zuid-China, waar ze op grote hoogten in het gebergte kunnen voorkomen.

De afgebeelde ondersoort komt uit Thailand. Deze vogel is een pop, de mannen hebben een zwarte kop, hals en vleugels. De mantel, de borst, het onderlijf en de staart zijn rood. De snavel en de poten zijn blauwgroen. De gele ogen vallen erg op tegen de zwarte achtergrond van de kop. Over de rode wielewaal is eigenlijk weinig meer bekend dan wat wij al weten van de ons meer bekende wielewalen. Mogelijk komt dit omdat wielewalen een zeer teruggetrokken leven lijden, dat zich in de meeste gevallen hoog in de bomen afspeelt. Als ze bovendien in gebieden voorkomen die zich bevinden in afgelegen streken, wordt het verzamelen van gegevens natuurlijk erg moeilijk.

Over de Europese wielewaal (*Oriolus oriolus*) is meer bekend en daarom wat informatie over deze verwant van de rode wielewaal. Onze wielewaal houdt zich op in loofbomen die bij voorkeur in de buurt van water staan. Ondanks de opvallende gele kleur van de man, valt hij nauwelijks op. Hij is onmiskenbaar te herkennen aan zijn jodelende roep. Deze klinkt zeer melodieus en is misschien weer te geven als "li-de-li-oo". De roep wordt ook wel eens omschreven als "wiel-wieoo" en mogelijk hebben ze hieraan hun naam te danken. Op vrij grote afstand is de roep reeds te horen. Wil je hem echt zien, dan moet je behoedzaam naderen en heb je eigenlijk ook een kijker nodig. Op het landgoed "De Boom" in Woudenberg heb ik hem regelmatig kunnen horen en zien. Ze zijn overigens maar vrij kort in ons land. In augustus trekken ze al weer naar het zuiden.

Hans Klören

Megabacterie

Iedereen, die zich intensief met vogels bezighoudt, komt op een gegeven moment in een situatie dat hij/zij denkt: wat is er met mijn vogels aan de hand?

Ik zie er wat aan, maar ik kan het geen naam geven.

Dit ondervonden wij ook. Voor de duidelijkheid vertellen we eerst dat we reeds 25 jaar kanaries hebben; kleur- en postuurkanaries en vanaf 1992 ook zebra-vinken.

Daar zebra-vinken zich manifesteren als zeer sterke vogels, komt het bijna niet voor dat er een zieke zebra-vink in de kooi zit. Als evenwel een zebra-vink niet in orde is, gaat hij wat bol zitten en wat je ook probeert, onze ervaring is dat deze vogel toch doodgaat. Het lijkt wel of het dik zitten een teken is, dat de vogel het heeft opgegeven.

In 1995 was er toch iets vreemds aan de hand met de zebra-vinken. We zaten midden in het kweekseizoen: de oudervogels zaten allen wat dik, maar gingen toch naar de voerbak toe om eten voor de jongen te halen en ze vervolgens te voederen. Maar het ging niet zo enthousiast, als je van zebra-vinken normaal gewend bent. We hebben via kennissen toen bij een ervaren persoon mestonderzoek laten verrichten, waaruit bleek dat de onderzochte ontlasting haar-, zuig-, spoelwormen en wormeneieren bevatte. Onze verklaring hiervoor was dat de door ons geplukte onkruidzaden, die we in de herfst aan onze vogels hadden verstrekt, eieren van deze wormen bij zich gehad moeten hebben, daar de buitenren geheel afgesloten is tegen ontlasting van de wilde-natuurvogels.

Als medicijn kregen we "Ivomec" (een wormenmiddel) 3 ml per liter water, dan "Erythrocline-W" 0,4 gr. per liter water, en "Entryl 40 %" 0,2 gr. per liter water, hierna nog een multivitaminenkuur. Deze medicijnen werden alleen verstrekt aan de zebra-vinken, die er allemaal van opknaptten. In totaal waren

er 1 pop en enkele jongen gestorven.

In 1996 hebben we geen zelfgeplukte zaden meer verstrekt en we besloten voor de kweek opnieuw mestonderzoek te laten verrichten.

Opnieuw werden er wormen gevonden, en ditmaal kregen we als medicijnen weer "Erythrocline-W" met hierbij "Nystatine-Labaz", en multivitaminen, maar dit geheel moest wel 3x herhaald worden.

In de loop van 1996 kregen we de gelegenheid een lezing bij te wonen van een dierenarts, P. Coutteel uit België, die zich gespecialiseerd heeft in vogels. Tijdens die bijeenkomst vroeg hij uitdrukkelijk onze aandacht voor de "megabacterie", een nieuwe ziektemaker onder de vogels, waarmee men nog niet goed raad wist.

Na de bijeenkomst hebben wij hem gevraagd, of hij misschien wist waarvan onze zebra-vinken wormen krijgen en of er misschien een preventief middel was om tegenslag tijdens het kweekseizoen te voorkomen.

Hij zei echter zeer pertinent dat zebra-vinken zelden last hebben van wormen, maar gaf het advies wel voor het kweekseizoen een preventieve kuur te doen tegen de "Campylobacter", de ziekte, die voor 50 % de doodsoorzaak is van zebra-vinken. Achteraf blijkt, dat de medicijnen, die we in 1995 en 1996 hebben gekregen, ook gebruikt worden als bestrijding tegen de "Campylobacter".

De kweekseizoenen 1997 en 1998 zijn dus gestart met een kuur, van Drs. P.

Coutteel, tegen de "Campylobacter", en echt vlekkeloos verlopen.

Het kweekseizoen 1999 zijn we op dezelfde manier gestart, maar half januari, bij het begin van de 2e ronde, begon de ellende. Na een 1e ronde die slechts 20 jongen opleverde en veel onbevuchte eieren, kwamen in de 2e alle eieren uit, maar na zo'n 3 tot 5 dagen lagen de jongen met ruim gevulde kroppen dood in de nesten. Wanneer dit bij 1,2 of 3 nestjes het geval is, is er nog niets aan de hand, maar als dit na 3 weken al bij zo'n 9 nestjes het geval is, is er reden tot groot alarm. Verder was er een jong, dat al ruim 4 weken oud was, maar niet in staat op zijn pootjes te blijven zitten. Hij viel constant om en scharrelde op zijn zij door de kooi, schreeuwde het hardst om eten en was hierdoor inmiddels het best uitgegroeid. Omdat hij echter constant in zijn kooi lag, besloten we hem maar te laten inslapen.

Om de reden te achterhalen van de sterfte onder de andere jongen werd besloten een afspraak met Drs. Coutteel te maken. Die vroeg om met een 4-tal vogels naar hem toe te komen. Daar gekomen, nam hij met een wattenstaafje eerst een monster van de kropinhoud, onderzocht dit onder de microscoop, om vervolgens de mest van alle 4 de vogels eveneens aan een onderzoek te onderwerpen. Hieruit bleek, dat de vogels een ernstige besmetting hadden van de megabacterie. Deze bevindt zich in eerste instantie in de krop van de vogels, waarna hij zijn aanwezigheid uitstrekt naar de maag en de darmen. Een vogel die gedurende langere tijd deze megabacterie bij zich heeft, zal uiteindelijk sterven, omdat hij eenvoudigweg de benodigde voedingsmiddelen niet meer uit het zaad kan halen door deze bacterie. Ook kan de besmetting met deze bacterie overgaan van de ene soort vogel naar de andere soort: een besmette zebra-vink kan een hele stam kanaries ziek maken, evenals een besmette kromsnavel, en uiteraard ook omgekeerd.

Drs. Coutteel vroeg ons nog verdere

details te noemen die ons bij de vogels waren opgevallen. Toen wij hem van dat ene jonge zebra-vinkje vertelde, vond hij het heel erg jammer, dat wij het niet meegebracht hadden, daar hij kort geleden een symposium in Amerika had bijgewoond, dat in zijn geheel aan de megabacterie en de bestrijding ervan gewijd was, en waarbij ook geopperd was, dat de megabacterie mogelijk de hersenen van de vogels zou aantasten, hetgeen misschien bij dit vogeltje wel gebeurd was.

Als medicijn gaf hij ons het advies alle vogels, dus de zebra-vinken in de broedkooien, maar ook de kanaries in de ren te kuren met het medicijn "Megabac PC".

Om in de toekomst deze ziekte te voorkomen, kregen wij het advies, 2x per jaar alle vogels met dit medicijn te kuren, en wel voor de kweek en voor het TT-seizoen.

"Megabac PC" is een geel poeder, dat je door het eivoer moet mengen, en dit eivoer gedurende 14 dagen aan de vogels verstrekken.

Omdat het medicijn meteen zijn werking gaat verrichten, was het volgens hem niet nodig, de kweek met de zebra-vinken te stoppen, (de kanaries hadden nog niet voldoende verlichting om te gaan kweken). Hierin heeft hij echter ongelijk gehad: alle zebra-vinken, die in die 14 dagen dat we het medicijn verstrekten, zijn geboren en vervekt, zijn gestorven (er waren zelfs vogels bij die na 6 weken nog dood gingen en uiterlijk niets vertoonden!)

Dit had wel tot gevolg, dat we van half januari tot eind maart geen jonge zebra-vinken op stok kregen. Hierna ging de kweek zeer voorspoedig, maar de echt goede TT-vogels blijken toch meestal net in de maanden januari - maart geboren te worden!

Het kweekseizoen 2000 zijn we ditmaal gestart met een kuur tegen de "Campylobacter" en de megabacterie en alles ging zeer voorspoedig.

Ons is echter wel één ding duidelijk geworden: met alleen water, zaad en eivoer kun je heden ten dage geen vogels meer gezond houden, en omdat we vogels als hobby hebben gekozen, zullen we er allen aan moeten werken deze dieren optimaal te verzorgen en 100 % gezond te houden!

Frans en José Wennekes,
Roosendaal.
Tel.: 0165 - 529878.

Aluminium voliëres

EUROKOOI

pb
Aluminium

Hoofdstraat 58
5683 AG Best
Tel: (0499) 374395
Fax: (0499) 375048

• Voliëres naar uw eigen ontwerp

• Kompleet of zelfbouwpakket

• Onderhoudsvrij aluminium

• Diversen kleuren op voorraad (poedercoating)

zaterdags geopend van 9.00 tot 15.00 u. of op afspraak

GEHU KOOIEN

FABRICAGE VAN:
VOGELKOOIEN, PLASTIK-ARTIKELEN
ZIEKENKOOIEN, PUNTSLASWERK EN
VERZINKEN EN VERCHROMOEN

STOP geen geknoei meer met eigen bouwsets.
Wij leveren u betaalbare kooien, en voor elke vogel de juiste kooi.

De kooien zijn opgebouwd uit 10 mm. met kunststof beklede plaat. De voorzijde is met aluminium afgewerkt en de kooien worden als bouwpakket geleverd.

Vraag documentatie aan bij:
GEHU-KOOIEN
Transportweg 9, 7442 CT Nijverdal
(Industrieterrein '1 Lochter)
Telefoon: 0548 - 61 61 87

Vertegenwoordiger in België
Vogelcentrum Huysmans
Turnhoutsebaan 195A, 2480 Dessel
Telefoon: 014 - 37 81 40
GSM: 075 - 55 49 81

Een opvallende mutatie van

de roodrugparkiet.

Tekst en foto's: Cyril Laubscher. Vertaling: Peter Otten

(alle rechten voorbehouden)

Hoewel de roodrugparkiet (*psephotus haematonotus*) uit Australië al vele jaren over de hele wereld een favoriete soort is, is er in tegenstelling tot bij andere Australische parkieten geen uitgebreide publiciteit gegeven aan de mutaties.

Een interessante mutatie, die zich in Australië steeds weer anders manifesteert, is de opaline. Deze variabele mutatie is heden ten dage schitterend van kleur en er hangt in Australië ook een stevig prijskaartje aan. Het was niet eenvoudig deze schitterende mutatie van een passende naam te voorzien. Volgens Stan Sindel en James Gill, de welbekende Australische fokkers, is hier geen sprake van een echte opaline zoals bij de grasparkiet, zelfs hoewel het een geslachtsgebonden verervende mutatie is. Sindel heeft moeite met het vinden van een passende naam voor deze mutatie met zijn vele verschijningsvormen zoals te lezen is in zijn boek "Australian Grassparakeets- The Northiella and Psephotus Genus", gepubliceerd in 1996 bij Singel Press.

Roodrugparkieten zijn ideaal voor beginners, omdat ze er fraai uitzien, ge-

Aanvankelijk was bij de opaline mutatie de pop een vale uitgave van de man. Tegenwoordig hebben de poppen zelfs meer rode veren aan de kop.

makkelijk te houden en te fokken zijn, relatief goedkoop en gemakkelijk te sexen. Zoals de naam al aangeeft, is de rode stuit een geslachtskenmerk van de man, hetgeen zelfs al te zien is in het nest, vóór de jongen uitvliegen. De pop heeft dit niet en in het algemeen is ze wat saaiër grijs-olijfkleurig in tegenstelling tot de man die fraai

groen van kleur is met een gele buik. Onvolwassen vogels zijn een vale uitgave van de ouders.

Men kan deze vogels samen houden met vinken, insectenetters, duiven en kwartels, maar ze accorderen niet met kleine parkieten in kolonieverband. Als men echt met ze wil kweken, dan is het aan te bevelen één paar in één voliëre te houden. Geef ze een goed parkietenmengsel, aangevuld met andere zaden, appel, ongepeulde erwten en wat groenvoer.

Roodruggen zijn uitstekende pleegouders. Men gebruikt ze voor de kweek van nieuwe mutaties van grotere soorten als de halsbandparkiet en de princess of Wales. Nu en dan zijn ook roodvleugel- en Australische koningsparkieten grootgebracht door de roodrugparkiet. Sommige fokkers hebben vooral succes gehad met het grootbrengen van halsbandparkieten.

Wat ook typerend is voor de roodrug is een fraaie niet doordringende, vrolijke fluittoon, die de burens niet kwaad zal maken.

De geslachtsgebonden opalinemutatie heeft een interessante historie. De eerste opaline was een gevangen pop, die in het bezit kwam van Cyril Harris in Nieuw-Zuid-Wales (Australië).

Foto rechts: Deze kopstudie toont hoever de de rode bevedering zich ontwikkeld heeft in de opalinemutatie van de roodrugparkiet.

Vogel

Copy

Deze verbluffende man lijkt het hoogtepunt van de ontwikkeling bereikt te hebben. Hij heeft duidelijk rode bevedering. Het zal interessant zijn te zien of en hoe deze mutatie zich in de toekomst nog zal ontwikkelen.

Hij paarde die aan een gefokte man en de gefokte jonge mutantmannen hadden géén rode stuit. Na verloop van tijd hebben specialist-fokkers er enkele gekweekt met verspreide rode veren in de vleugel. Daarna begonnen jongen meer rode veren te vertonen aan de vleugeldeken, rug en kop, met nu en dan een paar rode veren aan de stuit. Tegenwoordig zijn er ook poppen met enkele rode veren aan rug en kop.

Nog steeds treedt er een grote variatie op in deze onvoorspelbare muta-

Mannen van de eerste(groene) generatie van de opalinemutatie missen de rode stuit van de normale roodrugparkiet. De onderliggende kleur is schitterend geel tezamen met een groene mantel en vleugels.

tie, vooral bij de mannen. Sommige hebben slechts een rode zweem, terwijl andere veel méér rood laten zien. De schitterend gekleurde man op de belangrijkste foto is het meest verbluffende exemplaar dat ik ooit van deze mutatie gezien heb. David Judd heeft dit prachtige specimen in Victoria in Australië gefokt en ik slaagde erin dit

te fotograferen, toen ik zijn schitterende collectie vogels bezocht. De foto's van de drie mannen zijn zorgvuldig geselecteerd om de variatie te tonen die bij deze mutatie mogelijk is.

De opalinemutatie is nu al gefokt in de blauw-, de bruin- (cinnamon) en de lutoserie.

G & O KUNSTSTOFKOOIEN EN ALUMINIUM VOLIERES

voor IEDERE VOGEL een passende KOOI-VOLIÈRE

Wij bouwen uw volièrre naar wens

Volièrre uit elementen, systeembouw
Onderdelen voor zelfbouw.
Alu profielen, verbindingsstukken, popnagels en gaas in vele maten.
Voederplateau met RVS patent bakken, voorkomt het uitgooien van de bakken.

Professionele Luchtreiniger
Benodigdheden Voederautomaten Voorfronten RVS voeder- en badschalen Ziekenkooien

NIEUW: Broedmachine en handopfokkooien

Kooien: volledig uit kunststof in diverse maten en wensen leverbaar
NIEUW: kool voor Neophema's, met verticaal nestblok en controle venster

DIERENSPECIAALZAKEN OPGELET
Speciale kooien voor verkoopafdeling

Essenweg 11 B DE LUTTE
Bezoek onze showroom vrijblijvend.
Geopend: Maandag t/m vrijdag van 9 t/m 17 uur. Zaterdag op afspraak.

Tel. (0541) 55 22 48 Fax. (0541) 55 26 52 Mobiel. 065.128.35.19 Internet. WWW.G-O.NL